

РЕШЕНИЕ

№ 1228

гр. София, 28.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Красимира Милачкова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **7098** по описа за **2013** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във връзка чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Т. Н. Т., чрез адв. Ц. И., срещу Решение от 02.04.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав, по НАХД № 13141/2012г. С решението е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 464 от 15.06.2012г., издадено от заместник директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ към Министерство на вътрешните работи /МВР/, с което на касатора, в качеството му на управител на [фирма], за нарушения на чл. 27, ал. 7 от Закона за частната охранителна дейност /ЗЧОД/ са наложени десет административни наказания „глоба” в размер на 200 лв. всяко на основание чл. 45 от ЗЧОД.

С касационната жалба се релевират доводи за неправилно ангажиране на неговата административнонаказателна отговорност в качеството му на управител на [фирма]. Претендира отмяна на решението, респ. на атакуваното НП.

Ответната страна – СДВР, не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че решението на районния съд е законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, V-и касационен състав, като прецени събраните

по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд /вх. № 24324 от 18.06.2013г./ от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление № 464 от 15.06.2012 г., не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на правнорелевантните факти по делото, както дали е извършено нарушението и обстоятелствата, при което е извършено. При направена проверка Д. Г. В., на длъжност „полицейски инспектор“ към СДВР, констатира несъхраняването на документи по чл. 27, ал. 3, т. 3, т. 5 и т. 7 от ЗЧОД в тригодишен срок от прекратяване на трудовите правоотношения и непредоставянето им по отношение на лицата – П. С. Д., Р. К. И., Н. С. М., А. Н. Я., Щ. Л. П., Б. С. М., А. Д. Ш., Г. С. Х., Д. Ж. С. и Д. Г. К.. Посоченото деяние е съставомерно по смисъла на чл. 27, ал. 7 от ЗЧОД, като за всяко нарушение се налага отделно административно наказание „глоба“ в размер от 200 лева на основание чл. 45 от ЗЧОД.

Настоящата съдебна инстанция възприема становището на касатора за наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния закон – неправилно приложение на материалния закон.

Безспорно се установи, че към датите на извършване на административното нарушение Т. Н. Т. представлява и управлява дружеството [фирма], извършващо охранителна дейност по чл. 5 от ЗЧОД. Съгласно чл. 27, ал. 7 от ЗЧОД „лицата, извършващи дейност по чл. 5, съхраняват за срок три години след прекратяване на трудовото правоотношение и при поискване представят за проверка на компетентните органи документите по ал. 3“, което неизпълнение се установи спрямо дружеството [фирма]. С последното – в качеството му на работодател, на основание чл. 27, ал. 2 от ЗЧОД във връзка с § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда, се сключват договори с лицата: П. С. Д., Р. К. И., Н. С. М., А. Н. Я., Щ. Л. П., Б. С. М., А. Д. Ш., Г. С. Х., Д. Ж. С. и Д. Г. К., като следва да бъдат предоставени документите по чл. 27, ал. 3 от ЗЧОД. В този смисъл ангажирането на административнонаказателна отговорност спрямо касатора е неоснователно, доколкото той, в качеството си на управител на дружеството, сключва и прекратява договори, ръководи дейността му, като промяната от тези правни действия не настъпва в правната сфера на физическото лице Т., а в патримониума на [фирма]. Вярно е, че съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗАНН „за административни нарушения, извършени при осъществяване дейността на предприятия, учреждения и организации, отговарят работниците и служителите, които са ги извършили, както и ръководителите, които са наредили или допуснали да бъдат извършени“, но доколкото допустителството не е предвидено изрично в ЗЧОД, то по смисъла на чл. 10 от ЗАНН същото не е наказуемо, респ. не следва да бъдат налагани административни наказания за деяния, които лицето Т. е извършило в качеството си на управител.

Санкционната разпоредба на чл. 45 от ЗЧОД предвижда налагането на глоба от

200 до 500 лева за физическо лице, което не изпълни друго задължение, произтичащо от този закон относно изискванията за извършване на охранителна дейност, ако не подлежи на по-тежко наказание. Фактът, че за извършените по чл. 27, ал. 7 от ЗЧОД нарушения не е предвидена административно наказание „имуществена санкция” на юридическите лица, обезпечава невъзможността нормата на чл. 45 от ЗЧОД да се тълкува разширително и да се ангажира административнонаказателната отговорност на представителите и управляващите търговското дружество, тъй като същите извършват действия от името и за сметка на последното, а не - от тяхно име и за тяхна сметка.

Съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде уважена като основателна при наличието на основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс, поради което постановеното съдебно решение - да бъде отменено като незаконосъобразно, респ. и атакуваното НП.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 1 и ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд – София град, V-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 02.04.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав, по НАХД № 13141/2012г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 464 от 15.06.2012г., издадено от заместник директора на Столична дирекция на вътрешните работи към Министерство на вътрешните работи, с което на Т. Н. Т., в качеството му на управител на [фирма], за нарушения на чл. 27, ал. 7 от ЗЧОД са наложени десет административни наказания „глоба” в размер на 200 лв. всяко на основание чл. 45 от ЗЧОД.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.